

Het vieruurtje - Los Cojones del Toro & Tristan / Alexis Destoop

Los Cojones del Toro & Cie orkestreert Boris Vian

Kurt Melens

Hoeveel keer hebt u het vorige seizoen op uw stoel gezeten en uzelf de vraag gesteld wat u daar zat te doen? Of hoeveel keer hebt u, met plaatsvervangende schaamte, geen ander woord over de lippen gekregen tijdens het verplichte nagesprek dan 'sympathiek'? Wanneer beginnende theatermakers hun eerste projecten voorstellen, wordt er vaak slechts smalend op gereageerd. Ze zouden gebrek aan 'uitdaging' hebben, zich willen inschrijven in een bepaalde traditie binnen het veld, eerder solliciteren via hun voorstellingen dan acteren, of uitlopers zijn van de 'rijke traditie van amateurtoneel in Vlaanderen'. Een verdwaalde recensent krijgt het niet over zijn hart om de voorstelling artistiek te wegen: 'dat kan je toch niet doen'. Allemaal varianten op hetzelfde thema: de veelheid aan ééndagsgezelschappen en driedagsproducties moet vooral niet serieus genomen worden. Vooral niet omdat ze, na de artistieke

bloei in de jaren '80, er maar niet in slagen om een duidelijk artistiek profiel uit te dragen.

Een enkele keer wordt er anders opgesprongen met de Low Budget – Low Profile producties. Los Cojones del Toro ontsnapte het afgelopen seizoen uit de vage zone van onbeminde gezelschapjes. Regisseur/acteur/schrijver/organisator Arnaud Jacobs zette een voorstel op papier om een reeks van drie voorstellingen te brengen gebaseerd op het werk van Boris Vian (1920-1959), het enfant terrible van de Franse literatuur dat in het spoor van J.P. Sartres existentialisme en geïnspireerd door Miller, Duke Ellington en de blues zelf trendssetter werd voor de Parijse na-oorlogse jeugd.

De figuur van Boris Vian zit nog altijd in de lift, zo mag wel blijken anno 1996 met de vertaling van Philippe Boggio's biografie van Vian voor uitgeverij de Prom. Dat heeft waarschijnlijk ook veel te maken met het in zwang

zijn van de anarchie en het dilettaantisme die met Vian in één adem kunnen genoemd worden. Bovendien zijn de teksten van Vian uitermate geschikt om tegen hoge snelheid gedebiteerd te worden, en lenen ze zich gemakkelijk voor een theatercafé-sfeer die ook herkenbaar is in producties van andere jonge gezelschappen. Denk maar aan enkele van de Korstmosprojecten die het jongste Victoria-festival bracht, of aan de performances die te zien waren bij de opening van het Van Ostaijen-jaar in het in onbruik geraakte Zuiderstation van Antwerpen. Het succes van Circus Bulderdrang en de Gentse Voorhuid liggen in dezelfde lijn.

Het hoeft dan ook niet te verbazen dat de voorstellingen van Los Cojones del Toro bevolkt worden met acteurs en actrices die ook in die andere projecten terug te vinden zijn. Los Cojones del Toro smeedde een samenwerkingsproject met Tristero, D.A.D.A., NEM-pro-